

Hyype Salmi

*AALTOJA JA
ASIATTOMUUKSIA*

tammi

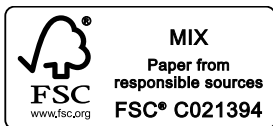
Hyppe Salmi

AALTOJA JA
ASIATTO-
MUUKSIA

TAMMI

HELSINKI

© Hype Salmi ja Tammi 2019
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-0511-3
Painettu EU:ssa

Kuumat aallot

Ei jumalauta. Tähän on tultu. Lopun alkua.

En ollut kiinnittänyt asiaan huomiota, mutta näin jälkikäteen pystyn muistamaan useita tilanteita. En vain osannut laskea yhteen yksi plus yksi.

Aamukokouksissa kahvi maistui paskalta, ihmiset hermostuttivat ja oli jatkuva tarve pyyhkiä hikeä otsalta, nostella huomaamatta käsivarsia, että kainalot tuulettivat.

Aamuöisin tyttären pääsykokeet jännittivät ja valvottivat, heräilin pelkäämään miten lapset pärjäisivät maailmassa. Löytäisivätkö oman alansa, saisivatko ammatin, työpaikan, entä miten parisuhteet, olisivatko onnellisia.

Töissä en saanut mitään aikaiseksi, pyörittelin papereita ja olin tekevinäni asioita. Odotin milloin totuus tulisi julki ja paljastuisin sekä osaamattomaksi että laiskaksi. Yritin motivoida itseäni ajattelemalla seuraavia väistämättömiä yt-neuvotteluita. Nykymenolla olisin pois laitettavien joukossa. En siitä huolimatta saanut potkittua itseäni tehokkaammaksi. Ihan sama.

Kevät räjähti nopeasti kesäksi ja pölläytti siitepölyt sisälle, teki olon tukalaksi ja nostatti orastavan päänsäryn. Muutenkin koko keho tuntui olevan tukossa, olin kömpelö ja epäfyysinen. Roikuin somessa, könötin puhelimen näytön takana niska kyyryssä ja selasin muiden elämää. Oma ei ollut.

Jätin kevään viimeisellä tunnilla ilmoittautumatta syksyn joogaan. Kesäkurssillekaan en tänä vuonna lähtisi. Vitutti se teeskennelty hartaus ja hengellisyys. En jaksanut katsella sateenkaaritrikoisiin puettuja perseitä, selluliittimuhkuroita reisissä ja vyötärönauhan yläpuolelle kiilautuvia läskimakkaroita. Keskittyneiden ilmeiden takana kuitenkin miettivät kauppalistaa tai pidättelevät pierua. Niin ainakin itse tein. Aiemmin tunnista oli sentään jäänyt fyysisen väsymyksen jälkeinen euforia, nyt pelkästään paska olo. Mutta jos olisin tiennyt kaiken sen mitä nyt tiesin, olisin jatkanut, varannut useammankin viikkotunnin, ottanut perinteisen tyylin lisäksi hathan, astangan, kundaliinin, mitänäitänyton, hot ja yin joogan kaupan päälle.

Sain välittömästi rangaistuksen joogan skippaamisesta, kun ekana aurinkoisena päivänä vedin viime kesän suosikkihousut jalkaan. Istuivat muuten, peba näytti yhtä ässältä kuin ennenkin, mutta housunkauluksesta röllähti kummallinen liha ja lonkkaluiden yläpuolelle oli kasvanut kaksi kahvaa. Otin puhelimella kuvan itsestäni takaapäin, kun niska ei taipunut katsomaan. Ja kyllä, selässä oli ylimääräistä myös. Pitäisi varmaan lopettaa se leivän mussuttaminen iltaisin.

Mussutin, koska vietin enemmän aikaa kotona. Yksin. En kaivannut seuraa. Facebookiin päivitin laiskasti viinilasi-kirja-villasukat-sommitelmia #laatuaikaaitselle. Oikeasti en vain jaksanut poistua kotoa.

Ärsyynnyin aikuisten lasten jälkien siivoamiseen, jos he kävivät kotona. Loukkaannuin, jos eivät käyneet, vaan olivat hylänneet minut. Aapo pommitti viestein, väitti olevansa huolestunut minusta. Oikeasti halusi vain sotkea elämäni vielä avioeron jälkeenkin. Ajauduin sana-harkkaan kaupan kassalla, hankaluuksiin töissä. Välttelin Markea ja Virpiä. Rasittavia, valittavia akkoja. Henkka vikisi iänikuisista avio-ongelmistaan, Jaakolla oli joku tyhjöpäinen misu kierroksessa. Halusin uusia, parempia ystäviä.

Halusin selkeämmän ja paremman elämän.

Öisin potkin koiran pois peiton alta ja peiton lattialle. Monesti heräsin ilman paitaa, olin riisunut sen yön aikana. Aamukahville puin paidan takaisin tai sitten en.

Tänään riisuin paidan uudelleen, kun olin juonut toisen kahvikupillisen. Ehdin ensin veikata helteen olevan tulossa, kun ymmärrys iski. Miten en ollut tajunnut? Hiki. Kuumuus. Ärtymys. Kuumat aallot? Sitäkö tämä oli?

Vaihde-vitun-vuodet. Ei voinut olla totta. En ollut edes viittäkymmentä. Nainen parhaassa iässä, uuden elämän alussa. Milloin tämä oli alkanut? Kun mietin tarkemmin, niin edelliset menkat taisivat olla... ehkä joulukuussa. Melkein puoli vuotta sitten.

Kuumat aallot ja yölliset hikoilupuuskat ovat yleisiä oireita. Muita vaihdevuosien mahdollisia oireita ovat unihäiriöt, väsymys, heikotus, huimaus, palelu, pahoinvointi, päänsärky, huonovointisuus fyysisen rasituksen aikana tai jälkeen, verensokerin säätelyhäiriöt⁹, vatsan rasvakerroksen kasvu, hermostuneisuus, ärtyneisyys, aggressiivisuus, ahdistuneisuus, masentuneisuus, rintakivut, puristava tunne rinnassa, sydämen tykytys, päänsärky, nivel- ja lihaskivut, tuntohäiriöt käsissä

*ja jaloissa, haluttomuus, painonnousu, ummetus, virtsaamis-
vaivat ja -karkailu. Wikipedia*

Kuin olisin teininä lukenut lääkärikirjasta sukupuoli-
tauteja jokaisen suojaamattoman aktin jälkeen. Naisena
oleminen ei iän myötä latistuisi. Listalta löytyi sentään
muutama vaiva, joista en – vielä – kärsinyt. Ummetusta sekä
virtsaamisvaivoja ja -karkailua odotellessa.

Olen onnistunut sivuuttamaan naistenlehdistä vaihde-
vuosiartikkelit, eiväthän ne koskeneet minua.

Olen tottunut katsomaan itseäni peilistä vain silmiin.
Sielu ja silmät ovat entisellään: elävät, iloiset, älykkäät. Nyt
siirryin kylpyhuoneesta eteisen kokovartalopeilin eteen,
kahvikuppi yhä kädessä, paidatta, lyhyet jätskinvihreät
yöhousut jalassa. Annan katseen valua. Näen aikuisen
naisen, itsessään viihtyvän, viehättävänkin. Rypyjä on ja
merkkejä eletystä elämästä, mutta perusilme ja asenne ovat
parhaita vuosiaan elävän naisen. Kehonsa kantavan naisen,
kehossaan viihtyvän naisen. Jolla on saatana nyt sitten
vaihdevuodet.

Vaihdevuodethan liittyvät tätimäisyyteen, keskivartalo-
lihavuuteen, kaulan katoamiseen, roikkuviin poskiin, hylly-
viin kehoihin, suonikohjuihin, kätttyisyyteen, tyytymättö-
myyteen, seksuaaliseen kylmyyteen, naiseuden hiipumiseen,
kauneuden katoamiseen, haluttavuuden haihtumiseen,
eivät mitenkään minuun. Välissä on vain askel vanhuuteen,
lonkkavaivoihin, yksinäisyyteen, katkeruuteen, köyhyyteen,
siihen että kukaan ei ole kiinnostunut ajatuksistasi, puheis-
tasi, kehostasi, et edes sinä itse.

Olin ajatellut että vaihdevuodet alkaisivat, kun olisin
valmis. Kun olisin elänyt, kokenut, valloittanut maailman.
Sitten kun olisin elänyt koko naiseuteni, elämäni, käyttänyt

vuoteni ja täyttänyt vuoteeni. Silloin olisin valmis seuraavaan elämänvaiheeseen, vetäytymään vähitellen, väistymään ja antamaan tilaa toisille. Olemaan kulunut ja loppuun käytetty, katsomaan taaksepäin, luopumaan. Astumaan askeleen lähemmäs vanhuutta ja lopulta kuolemaa.

Ei nyt. En ole valmis tähän.

En ole ollenkaan valmis tähän.

En ole vielä opetellut surffaamaan, en hankkinut ranskalaista rakastajaa (joka puhuu englantia ranskalaisella aksentilla), en matkustanut maailman ympäri, asunut ulkomailla. En ole laukannut hevosella pitkin merenrantaa. En ole kirjoittanut kirjaa, harrastanut seksiä julkisella paikalla, ostanut törkykallista käsilaukkaa, haistattanut paskoja työpaikalla. En ole haaveillut ollenkaan riittävästi, tyhmyksiäkin olen tehnyt viime vuosina kovin vähän.

En ole elänyt itsenäistä aikuista elämää, oikeasti aikuista ja vain itseäni varten elettyä elämää, seison vasta sen kynnyksellä.

Mihin aika on kadonnut. Missä vaiheessa elämä on mennyt minusta ohi.

Minut on petetty.

Katkeroitunut vanha nainen. Takana loistava tulevaisuus. Elämä jäi kesken. Hänellä olisi ollut niin paljon annettavaa.

Wikipedia osasi myös kertoa: *Vaihdevuosisoireet kestävät joskus vain muutamia kuukausia ja joskus ne kestävät koko loppuelämän.*

Kolkkoa naurua.

Faktat tiskiinkin ja tissit myös

1. Olen elämäni puolivälissä.

Tein netissä elinikäennusteen. Ensimmäiset tulokset olivat paskoja, mutta kun riittävästi sovelsin vastauksia (satunnaista tupakointia ei lasketa, unohdin suvun verisuonitautirasitteet ja ihan pian olen pudottanut ne neljä kiloa) sain kikkaillen maksimoitua ennusteen 92 vuoteen. Olen nyt 49 ja lempeästi pyöristäen lähtemässä puolen matkan krouvista. Ensimmäisestä puoliskosta ei ole valittamista, mutta toinen saa luvan olla vielä parempi.

2. Tekosyiden aika on ohi.

Minulla on kaikki mahdollisuudet hyvän, ei, vaan erinomaisen elämän saavuttamiseen. Lapset ovat käytännössä omillaan, ei ole parisuhdetta jarruttamassa, on tyydyttävä työ ja kohtuullinen palkka. Olen fyysisesti terve ja henkisesti juuri sopivan epävakaa. Aikaakin on tasan loppuelämä.

3. Kompromissit ovat perseestä.

Lapsena suostuin miten kuten kiukutellen vanhempien tahtoon, sitten miellytin parhaani mukaan ystäviä, poikaystäviä, jouduin sietämään auktoriteetteja kouluissa ja työpaikoissa, sujuvoitin parhaani mukaan avioliittoa ja kaikin keinoin mukauduin lasten tarpeisiin. Nyt minun on aika tehdä mitä itse haluan. Jos se hetkittäin edellyttää heittäytymistä kärttysisäksi ja vaativaksi, niin olkoon sitten niin. I'll be the bitch.

4. D-I-Y

Itse se on tehtävä. Mitään ei tapahdu jos ei laita tapahtumaan. Kukaan ei hae kotoa.

5. Häpeään ei kuole, vaikka joskus toivoisi.

Olen nolo. Olet nolo. Hän on nolo. Näin se menee. Mitäs siitä, meni jo. Poikkeuksena katso kohta 9.

6. Parasta ennen -päiväys meni jo.

Mutta viimeiseen käyttöpäivään on vielä aikaa. Niin kauan kuin kroppa toimii, käytä sitä. Ja myös näytä, ihan vähän enemmän kuin kehtaisit.

7. Ole armollinen itsellesi.

8. Paniikki ei kannata.

Okei.

9. Jos kuitenkin panikoit, tee se yksityisesti.

Tämä on poikkeus kohtaan 6. Liian noloa.

10. Tee jotain. Heti. Aika kuluu. Kello käy. Elämä on kohta ohi.

11. Palaa kohtaan 8. Toista.

12. Hengitä.

Teiniangstin paluu

Aikuisuus on vakaata ja pysyvää. Sitten kun olen aikuinen. Sitten kun minulla on ammatti ja työpaikka. Sitten kun minulla on parisuhde, lapset, asunto ja velkaa. Sitten tiedän ja voin rauhoittua. Sitten elämä oikeasti alkaa.

Muistan miten kysyin isältä joskus murrosiän raskaimpana hetkenä, että helpottaahan tämä elämä. Että onhan aikuisena sitten selkeämpää. Eikö niin, että silloin tiedän miten tulee elää. Lupaatko. Isä katsoi minua, puristi huu-liaan yhteen myötätuntoisena ja sanoi vain: Sori Rimma.

Nyt ymmärrän mitä hän tarkoitti.

Ei juu vaarinhousut

Oikean ja väärän käsitteet ovat minulle haasteelliset, jään helposti pallottelemaan toisaalta ja toisaalta -limbossa. Oikea kenelle, minulleko? Missä tilanteessa? Lyhyellä vai pitkällä tähtämellä? Mikä on vaikutus muihin? Entä universumiin? Egoismin ja altruismin alituinen kamppailu. Ohjeiden, neuvojen, elämäntapaoppaiden, käytäntöjen ja käsitysten runsaus saa minut sekaisin. Kumartamisen ja pyllistämisen ikuinen dilemma. Tein mitä tahansa, se on aina jostain suunnasta katsottuna väärin.

Tunnen syyllisyyttä paitsi valinnoistani myös ajatuksestani. Pystyn palauttamaan mieleeni omat vääristyneet kasvoni ensimmäisen luokan opettajan silmälasien heijastumasta, kun hän kumartui puoleeni. ”Jumala näkee ajatuksesi. Kaikki ajatuksesi.” Ja miten sen jälkeen yritin ajatushälyllä hämätä jumalaa, rallatin menemään rukouksia jatkuvana ketjuna, jotta hän ei huomaisi kaikkea sitä kuraa mitä aivoista mieleeni pulpahteli.

Ainoa vaihe, jossa olen tiennyt toimivani oikein, olevani oikeassa ajassa ja paikassa, oli kun tuli Aapo ja rakkaus

ja hattarat ja kaikki se hetkellinen varmuus siitä miten Aapon kanssa ja Aapon kautta kaikki oli juuri niin kuin piti. Halusin olla siinä loppuikäni, en tarvinnut muuta. Ja kun Lauri syntyi ja Fanni ja me olimme pyhä perhe, kaikki oli vain oikein-oikein-oikein. Elämällä oli vahva tarkoitus ja minä olin sen ytimessä, toinen lapsi sylissä ja toinen polvi-taipeessa roikkuen.

Varmuus laimeni mitä enemmän poimin likaisia sukkiä latioilta, hinkkasin kylppäriin kalkkitahroja, leivoin fudis-joukkueen myyjäisiin tai pakkasin eväitä tai varavaatteita tai milloin mitäkin. Eihän minun koko elämäni voinut olla huolehtimista ja hoitamista. Ja kuitenkin takerruin siihen, kun muutakaan ei ollut. Kasvatin viha-rakkaussuhteen tarpeeseen olla tarpeellinen. Kun se asteittain loppui, kun ensin loitonnuin Aaposta ja erityisesti sitten kun lapset alkoivat irtautua minusta, en hetkeen tiennytkään mistään enää mitään.

Kelluin epävarmasta tilasta toiseen. Kuka minä olen ja mitä minun pitäisi tehdä.

Laihdata
Kiinteydy
Piilota ihosi virheet

Elä täysillä
Rentoudu
Nauti joutilaisuudesta

Tee itsellesi/perheellesi/universumille ihana
joulu

koti
matka
loma

Vietä laatuaikaa
lasten kanssa
puolison kanssa
vanhenevien vanhempien kanssa
ystävien kanssa
itsesi kanssa

Voisiko joku ystävällisesti kertoa mistä tässä kaikessa oikein on kyse. Voisiko joku kiteyttää, järjestää kaiken tähän asti eletyn ja koetun, antaa samalla suunnan tulevalle. *Neiti, saisinko hieman selkeyttä tähän elämäntilanteeseen, kiitos!*

Ehkä niin ei tapahdu. Ehkä olen oikeasti omillani.
Hukassa.

Viemärrirakeet

– Sä et ole vielääkään vaihtanut noita pyyhkijänsulkia.

Lauri katsoi syyttävästi pelkääjän paikalta. – Sä oot mutsi yks iso liikenneturvallisuusriski. Ethän sä näe mitään.

Olin lasten kanssa matkalla käymään vanhempieni luona. Lauri istui pitkine jalkoineen etupenkillä, Fanni koiran ja tuliaisukkien kanssa takapenkillä.

Tihkusade oli alkanut ja samalla sekunnilla kun nap-sautin pyyhkijät päälle, Lauri mulkaisi minua.

– Pitääkö mun käydä vaihtamassa, jos sä et saa aikaiseksi.

– Vaihdan ne ensi tilassa. Vannon.

– Sano nyt säkin Fanni jotain, jos et halua jäädä orvoksi.

Vaihdoin nopeasti puheenaihetta, jotta Lauri ei kuulisi nastarenkaiden rutinaa ja huomauttaisi myös niistä. En ollut saanut aikaiseksi vaihtaa kesärenkaita. Vilkaisin taustapeilistä Fannia. En halunnut, että hän saa mielikuvan, että autoasioissa tarvitaan miehiä. Että en osaisi. Totuus kuitenkin oli, että en osannut.

Olin muutamaa viikkoa aiemmin ostanut sulat, katsonut ohjekirjasta oikean kokoiset, varmistanut vielä huoltamon

myyjältä ja olettanut vaihdon sujuvan niks-naks. Koti-
pihassa olin sitten pyöritelty niitä käsissäni, irrotanut
vanhoista onneksi ensin vain toisen, pyöritelty lisää ja huo-
mannut että kiinnityskohdaksi uskomani osa oli kuitenkin
vähän erilainen, käyttänyt lievää väkivaltaa ja ruksauttanut
vahingossa jonkun ratkaisevan pikkuosan rikki. Kiinnitin
vanhat sulat takaisin ja heitin uudet kiukuspäissäni roskik-
seen. Tarvitsin ammattiapua.

Vierailua seuraavana päivänä hurautin huoltoliikkeen
pihaan. Olin varannut ajan sekä renkaiden että pyyhkimien
vaihtoon. Huoltomies otti auton vastaan, menin odotta-
maan myymälän puolelle. Myyjä lähestyi, tervehti iloisesti
heti kun astuin sisälle.

– Että autokaupoille on tultu.

– Ei tällä kertaa, mulla on auto tossa huollon puolella.

Hän ei luovuttanut.

– Ja minkälainen auto siellä huollossa on? Ei ole tarvetta
päivittää?

– Semmonen uskollinen farkkupösö.

Yritin olla mahdollisimman vähäsanainen, en kannustaa
keskusteluun enkä ainakaan myymiseen.

– Niin, siihenhän kyllä koko perhe hyvin mahtuu.

Perhe. Minullahan oli perheauto. Tilava, jotta siihen
mahtuu kaksi lasta, koira, muutama lasten kaverikin, kaik-
kien urheiluvarusteet, harrastusvälineet, viikonlopun ruoka-
ostokset. Mitä helvettiä minä tein perheautolla.

Tuntia myöhemmin ajoin ulos autoliikkeestä muutaman
vuoden ikäisellä pienellä ja punaisella autolla. Siinä oli kuin
sattumalta koiraverkko, pidin sitä merkinä universumilta.
Rumba saisi siirtyä matkustamaan takakontissa, se olisi

turvallisempaakin. Eikä tarvitsisi huolehtia kuratassujen jäljistä takapenkillä.

Tunsin samanlaista tyydytystä kuin kaataessani tukkoiseen viemäriin viemärirakeiden päälle kuumaa vettä. Se saatanallinen kuplinta ja pörinä millä rakeet raivasivat tietään läpi hiusten ja koirankarvojen. Ei mitään piiperrystä. Minä olen suurten linjojen ihminen. Mitä sitä pyyhkimien kanssa tuhertelemaan, kun voi vaihtaa koko kotteron. Because I can!

Lapsille laitoin perhechattiin valokuvan autosta. *Ongelma ratkaistu!*

Parin viikon päästä hain lapsia asemalta, he olivat tulossa syömään. Asemarakennuksen viereiset haavat pölläyttelivät kukintojaan. Juna oli myöhässä, olin sammuttanut auton ja istuskelin, katselin, miten höytyvät kasautuivat ja lähtivät kevyinä vaahtopilvinä liikkeelle. Kevät oli todellakin tullut.

Kun lähdimme asemalta, suihkutin pissapojista vettä ja pyyhkimet napsahtivat liikkeelle. Toinen lennähti etuviistoon oikealle, yli konepellin ja kohti jalkakäytävää. Toinen osui ehkä yhden viidesosan verran lasiin ja levitti – viik, viik, viik, viik – siitepölytahnaa tismalleen silmiäni korkeudelle. Lauri avasi jo suunsa, kun Fanni ehti väliin.

– Nyt on Lauri se hetki, että sun ei kannata sanoa mitään.

Vanha nainen vessassa

Tunnen häivähdyksen lähestyvistä herätyksestä, tietoisuuden taso kurottuu kohti havahtumista.

En halua herätä.

Herään. Puhelin pois, ei torkkua tänään. Keittiöön, vettä keittimeen. Koiralle nappuloita, pissalle, koira pissalle takaovesta. Keltaiseen mukiin kiehuva vettä, vihreää teetä, kahvi hikoiluttaa liikaa. Takaisin sänkyyn.

Juon teen sängyssä, tumppaan pari tyynyä tueksi selän taakse. Koira kömpii takaisin peiton alle, asettuu toiveikkaana kainaloon, vaatii rapsutuksia, varaa toisen käden kokonaan itselleen. Toisessa muki ja polvien päällä puhelin.

Facebook, Instagram, sitten sähköposti, työpostit vain. Henkilökohtaiseen ei koskaan tule mitään. Ilta-Sanomista luen tyrkyimmät ("Huippumalli kärehti huumeista", "Millaista on hyvä seksi – lukijat kertovat"), Hesarista selailen kevyesti otsikoita, aivot eivät ole riittävästi hereillä.

Palaan takaisin someen, olisiko joku jotain viestinyt. Mutta ei. Kenelläkään ei ole asiaa minulle, kukaan ei ole kaivannut.

En halua nousta ylös.

Nousen ylös. Peittelen ja pussailen koiran mytyksi peiton alle. Ujutan tohvelit jalkaan, raahaudun vessaan.

Vanha naama, roikkuvat posket, roikkuvat silmäluomet. Kuin äidin hailakka passikuva silloin kun hän jäi eläkkeelle: väritön ja valuva.

Helttää leuan alla, kalkkunan kaula. Venytän leukaa ylös, juonne kiristää, kiskoo koko kaulaa lähemmäs rintakehää.

Vedän sormilla nahkaa poskilta kohti ohimoita. Tästä vähän jos kiristäisi. Käänän kasvot profiliin ja kohotan kämmenillä bulldoggin leukapussit pois. Nips naps. Paljonkohan maksaisi. Kehtaisiko. Auttaisiko, muuttaisiko, saisinko omat kasvoni takaisin. Poistuisiko tämä vanha nainen vessastani.

En halua vanheta, muuttua, olla muisto itsestäni. En halua pienentyä, vähentyä, valua merkityksettömäksi, ole-mattomaksi.

En halua.

Akuutti kriisi ratkeaa tuplaespressolla. Helvettiin kuumat aallot ja hikoilu. Ilman kahvia ryömisin jonain aamuna sängyn alle ja jäisin sinne. Kiitos kofeiini 2019.

He eivät tiedä mistä he puhuvat

Naistenlehden otsikossa: ”50 on uusi 30”. Voin vannoa, että otsikon kirjoittaja on korkeintaan 35-vuotias. Hän on siinä vaiheessa elämää kun alkaa vähän huolestua naururypyistä silmäkulmissa ja miettiä pitäisikö aloittaa kuntoilu. Ihminenhän 35-vuotiaana uskoo vanhuuden *jo koittaneen*. Ja ajattelee, että kyllä tämän kanssa selviää.

Väärin. 50 ei ole uusi 30. 50 on perseestä.

Vieräkö voi olla
uusi kolkko, mutta
perseestä se silti on.

Kahvi maistuu kuralta, ihmiset ovat tyhmiä ja koko ajan on hiki. Ei voi olla totta: vaihde-vitun-vuodet? Rimmahan on nainen parhaassa iässä, vasta päässyt exästä ja alkanut pettyä Tinderissä!

Parasta ennen -päiväys saattaa olla ohi, mutta viimeinen käyttöpäivä ei ole vielä lähelläkään. Nyt on aika toteuttaa kaikki unelmat, laittaa elämä uusiksi. Vahvalta ja itsenäiseltä naiselta se onnistuu. Tai sitten ei.

Riehakas esikoisromaani elämänvaiheesta, joka naista itseään harvoin naurattaa.

Lukijaa kyllä!

9789520405113

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-0511-3